

Професійна підготовка майбутніх вчителів фізичної культури має враховувати нові вимоги, відповідно сучасним, міжнародним, національним вимогам підготовки фахівців. Таким чином, майбутній вчитель фізичної культури розглядається як особистість, яка вмотивовано здобуває відповідну кваліфікацію в процесі навчально-виховної діяльності у вищих навчальних закладах для забезпечення в подальшій професійній практиці застосування вмінь щодо формування здорового способу життя школярів.

Висновки і перспективи. Підготовка майбутніх вчителів фізичної культури до формування здоров'язбережувальної компетентності учнів є системою організаційних і педагогічних заходів, які забезпечують майбутньому педагогу професійну спрямованість знань, умінь та навичок. Така підготовка є одним із сучасних напрямів професійно-педагогічної підготовки вчителів фізичної культури, в процесі якої студенти мотивуються до проведення занять оздоровчого характеру з учнями, опановують зміст, форми, методичні прийоми та методи їх проведення.

Вище викладене свідчить про необхідність ефективного пошуку шляхів розв'язання проблеми, що дозволило б суттєво підвищити рівень підготовки майбутніх вчителів фізичного виховання до формування здоров'язберігаючої компетентності учнів.

БІБЛІОГРАФІЯ

1. Афонін В. Теорія і практика професійної підготовки студентів інститутів фізичної культури (ІФК) як педагогічна проблема/ В.Афонін, В.Синиця// Молода спортивна наука України: Зб. наук. праць у галузі фізичної культури і спорту.– Львів:НФВ» Українські технології», 2004.–Т.4.–710 с.
2. Гринченко І.Б. професійна підготовка майбутніх учителів фізичної культури в нових умовах/ І.Б. Гринченко// Вища освіта України. Теоретичний та науково-методичний часопис. Додаток 3, Т VII / Тематичний випуск: Вища освіта України у контексті інтеграції до європейського освітнього простору. – К.: 2010. – 22с.
3. Карченкова М.В., Іщенко О.А. Шляхи підвищення професійної підготовленості випускників факультету підготовки вчителів фізичної культури // Молода спортивна наука України: Зб. наук. пр. – Вип. 7. – Львів, 2003. – Т.1. – 109 с.
4. Наумчук В.І.Професійна підготовка майбутніх вчителів фізичної культури в процесі самостійної роботи зі спортивних ігор:автореф. дис. на здобуття ступеня канд. пед. наук:спец. 13.00.14» Теорія та методика професійної освіти» /В.І. Наумчик. Тернопіль, 2002. – 9с.
5. Педагогическая инциклопедия/А.И Каиров, Ф.П. Петров и др.–М.,–Т.3:–Советская энциклопедия, 1996. – 549 с.
6. Петунин О.В. Формирование профессионального мастерства учителя физкультуры. –М.: Просвещение,1980.– 122 с.
7. Тимошенко О.В. Теоретико-методичні засади оптимізації професійної підготовки вчителів фізичної культури у вищих навчальних закладах. Автореф. дис. ...докт. пед. наук: 13.00.04./О.В. Тимошенко. Київ, 2009. – 35 с.
8. Шабалина О.Л. Общепедагогическая подготовка учителей физической культуры в системе высшего профессионального образования: Дис. докт. пед. наук:13.00.08/О.Л. Шабалина. – Москва, 2003. – 320 с.
9. <http://www.rusnauka.com>.

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

Радіонова Олена Леонідівна, викладач кафедри теорії і методики фізичного виховання, аспірантка кафедри педагогіки та освітнього менеджменту Кіровоградського державного педагогічного університету імені Володимира Винниченка.

Наукові інтереси: формування здорового способу життя учнівської молоді, спортивно-масова робота зі школярами.

УДК 378.147

МЕТОДИЧНІ АСПЕКТИ ФОРМУВАННЯ КОНКУРЕНТОЗДАТНОСТІ МАЙБУТНІХ ІНЖЕНЕРІВ-ЕЛЕКТРИКІВ У ВНЗ НА ЗАСАДАХ ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ПЕДАГОГІЧНИХ ТЕХНОЛОГІЙ

Олександр СУШЕНЦЕВ (Кривий Ріг)

Стаття присвячена розкриттю методичних аспектів формування конкурентоздатності майбутніх інженерів-електриків у вищих навчальних закладах на засадах впровадження інноваційних педагогічних технологій. Визначено головне завдання вищого навчального закладу – в порівняно короткий термін сформуванати у студента якості конкурентоздатної особистості. Важливе значення має правильно сформульована мета навчання та вибір форм і методів навчання. Встановлено, що для ефективного формування конкурентоздатності майбутніх інженерів-електриків недостатньо проводити традиційні лекційні та практичні чи лабораторні заняття. Для підвищення активізації пізнавальної діяльності студентів рекомендуємо використовувати лекції-шоу, лекції-презентації, активні лекції, лекції-візуалізації, лекції-ситуації. Для реалізації мети формування професійних компетенцій майбутнього конкурентоздатного інженера-електрика доцільно використовувати такі методи як робота з направляючим текстом, дидактичні професійні задачі, ділові ігри, проектна діяльність студентів. Саме активні форми і методи навчання сприяють формуванню у студентів якостей конкурентоздатної особистості.

Ключові слова: конкурентоздатність, інноваційні педагогічні технології, формування конкурентоздатності, майбутній інженер-електрик.

Постановка проблеми. Сучасний ринок праці ставить жорсткі вимоги до молодих фахівців, що, в свою чергу, потребує створення таких технологій професійного розвитку, які дозволять випускникам після закінчення вищого навчального закладу виходити на ринок праці з високим рівнем конкурентоздатності. Стає очевидним, що конкурентоздатність випускника слід розглядати, як зауважує Н. Ничкало, перед усім як педагогічну категорію в тісному зв'язку з людиною, розвитком її творчого потенціалу, її вихованням і навчанням, її трудовою діяльністю, неперервною освітою впродовж життя [6]. Тому, в умовах переходу країни до ринкової економіки, виняткове значення набуває формування у майбутніх фахівців якостей конкурентоздатної особистості. Випускники ВНЗ, у яких сформовані якості конкурентоздатної особистості, значно легше адаптуються до вимог соціального середовища, досягаючи більш високого рівня професійного і особистого розвитку.

Метою статті є розкриття методичних аспектів формування конкурентоздатності майбутніх інженерів-електриків у навчальному процесі вищого навчального закладу на засадах впровадження інноваційних педагогічних технологій.

Основна частина. Формування конкурентоздатності майбутніх інженерів-електриків у процесі вивчення фахових дисциплін ґрунтується на цілеспрямовано організованій діяльності суб'єктів навчально-виховного процесу орієнтованого на формування компонентів конкурентоздатності майбутнього фахівця. Одним із шляхів розв'язання завдань формування конкурентоздатного інженера-електрика є впровадження в навчально-виховний процес інноваційних педагогічних технологій, методів активного та інтерактивного навчання (розвивальні тренінги, організаційно-діяльнісні ігри, метод проектів та ін.) [7].

Ключовою словосполученням для характеристики швидкості, результативності, особливостей процесу впровадження інноваційних педагогічних технологій є інноваційний потенціал. Зауважимо, що інноваційний потенціал передбачає здатність освітньої системи створювати, сприймати, реалізовувати нове, а також своєчасно позбавлятися від застарілого, педагогічно недоцільного. Ця здатність багато в чому є наслідок творчих прагнень викладачів вищих навчальних закладів, їх позитивного ставлення до нововведень. Передбачаємо, що для освітнього процесу у ВНЗ необхідні будуть наступні основні види інноваційної діяльності як з боку науково-педагогічних працівників, так і у навчально-пізнавальній діяльності студентів. До таких видів інноваційної діяльності варто віднести: науково-дослідну, дослідно-конструкторську діяльність, підготовку і перепідготовку кадрів для інноваційної діяльності. Остання буде характерна для викладачів, а для студентів – два перших види інноваційної діяльності.

Активне включення студентів в науково-дослідну і дослідно-конструкторську діяльність дозволяє надати освітньому процесу інноваційний характер, підвищити пізнавальну, мотиваційну активність майбутніх інженерів-електромеханіків, сприятиме розширенню їх потенціалу і, отже, підвищенню їх конкурентоздатності на ринку праці серед випускників інших ВНЗ.

Все різноманіття інноваційних процесів автори системної концепції нововведень (Н. Лапін, А. Пригожин, Б. Сазонов, В. Толстой) зводять до двох найбільш значимих форм: просте відтворення нововведення та розширене відтворення нового [5, с. 5–23].

Зазначимо, що просте відтворення нововведення передбачає, що нове створюється лише в тій організації, в якій його виробництво було вперше освоєне. Ця форма включає наступні стадії: формування потреби в нововведенні, наукове відкриття, створення новизни, включаючи перше його освоєння, поширення новизни серед користувачів.

Розширене відтворення нового передбачає впровадження новизни одночасно в багатьох організаціях. В цій формі до описаних вище стадій додається стадія поширення методів виробництва новизни і форм її використання для насичення потреби в ній. При орієнтації на першу форму в освітній процес включатиметься вивчення, дослідження і реалізація тих інновацій, які виникли в даному конкретному навчальному закладі.

У рамках другої форми вивчатимуться і впроваджуватимуться інновації науково-дослідної діяльності, що отримали свій початок в інших освітніх установах. Науковці вважають за доцільне сполучати обидва способи, оскільки це дозволяє розширити уявлення студентів про інновації взагалі і зорієнтувати їх на перманентний процес освоєння нового в своїй професійній сфері. Освоєння інновацій через науково-дослідну і конструкторську діяльність підвищить мотивацію навчання студентів, допоможе їм освоїти потік інновацій, які існують в сучасному суспільстві, способи роботи з ними, що зрештою підвищить рівень конкурентоздатності фахівця на ринку праці.

Як свідчить сучасна педагогічна теорія і практика, розвиток науки і техніки значно розширив можливості людини, тому традиційні процеси «науління» вже не вкладаються в традиційні методи і засоби навчання, індивідуальні можливості викладачів. Сьогодні ми є свідками появи нових технологій з величезними навчальними можливостями.

Терміни «технологія», «педагогічна технологія» вже тривалий час використовуються у педагогічній теорії та практиці, проте в їх розумінні і використанні до цього часу є певні розбіжності. У процесі дослідження нами було встановлено, що технологія як освітній феномен розглядається науковцями з точки зору різних галузей знань: як спосіб сприйняття і пізнання дійсності (у філософії); як технологія влади і управління (у соціології і політології); як технологія ринкової трансформації і досягнення рівноваги на ринках (в економіці); як технології соціально-психологічної діагностики і психолого-акмеологічного консультування – від теорії до методів, від методів – до методики (у психології); як освітня технологія, як педагогічна технологія (у педагогіці) тощо.

Як зазначає В. Беспалько, термін «технологія» і його різні варіації («педагогічна технологія», «освітня технологія», «технології в освіті», «технології в навчанні» та ін.) став широко використовуватись в педагогіці і має близько трьохсот визначень [1]. Варто зауважити, що важливе значення в розробленні педагогічної технології належить змісту навчання, визначенню мети навчання і доцільному вибору форм і методів навчання. На думку Б. Гершунського, зміст навчання – це педагогічно обґрунтована, логічно впорядкована і текстуально зафіксована в навчальних програмах інформація про матеріал, який підлягає вивченню [3, с. 69].

З огляду на предмет нашого дослідження, основною метою підготовки кваліфікованого інженера-електрика є формування в нього якостей конкурентоздатної особистості на ринку праці, тобто він повинен бути компетентним, відповідальним, таким, що вільно володіє своєю професією і орієнтується в суміжних галузях діяльності, готового до постійного професійного зростання, соціальної і професійної мобільності. Тому необхідне постійне оновлення змісту навчання фахових дисциплін, що безпосередньо пов'язане з метою навчання як кінцевим результатом освітнього процесу.

Як свідчить аналіз науково-методичної літератури, формулювання мети можливо здійснювати різними способами: через вивчення змісту навчального матеріалу; через діяльність викладача; через навчально-пізнавальну діяльність студентів; через внутрішні процеси у студентів тощо.

На думку О. Коваленко такі підходи до формулювання мети мають певні недоліки, а саме: «нечітке уявлення про результати навчання; неможливість за описом мети представити зміст навчання; неможливість визначення ступеню досягнення мети; неможливість перевірки даної мети» [4, с. 98]. На думку вченого, терміни «знання» та «вміння» є одними з найбільш поширених у педагогіці і, як далі зауважує науковець, знання «позначають частину дій, що характеризують уміння. Знання не протиставляються вмінням і навичкам, а розглядаються лише як їхні складові» [4, с. 100]. Ми цілком погоджуємося з думкою науковця, адже діяльнісний підхід передбачає саме такий підхід до тлумачення цих понять. Нам імпонує думка О. Коваленко про те, що цілі варто визначати через дії, які необхідно сформулювати у процесі навчання. Варто зауважити, що такий підхід до формулювання мети дає можливість реалізувати у навчально-виховному процесі компетентнісний підхід, який передбачає набуття студентами компетенцій і формування їх компетентності у майбутній професійній діяльності, що дає можливість перевірити дану мету і ступінь її досягнення. Тому, на нашу думку, у формулюванні мети необхідно враховувати цю особливість. Модифікувавши опис мети курсу «Електротехніка» на основі знань та вмінь (запропонований О. Коваленко), ми запропонували формулювання мети курсу «Теоретичні основи електротехніки» на засадах компетентнісного підходу. Для ефективного формування конкурентоздатності майбутніх інженерів-електриків недостатньо проводити традиційні лекційні та практичні чи лабораторні заняття. Для підвищення активізації пізнавальної діяльності студентів рекомендуємо використовувати лекції-шоу, лекції-презентації, активні лекції, лекції-візуалізації, лекції-ситуації.

Для реалізації мети формування професійних компетенцій майбутнього конкурентоздатного інженера-електрика пропонуємо такі методи як робота з направляючим текстом, дидактичні професійні задачі, ділові ігри, проектна діяльність студентів. Розглянемо більш детально ці методи. Так, метод «направляючий текст» передбачає, що студенти самостійно працюють з інформацією, оцінюють рівень засвоєння теоретичного матеріалу, вибирають оптимальний спосіб виконання завдання, визначають, чи досягнута поставлена мета. Це дає можливість вирішити проблему неспівпадіння темпів засвоєння інформації різними студентами, врахування рівнів їх початкової підготовки.

Водночас використання цього методу можливе і за умови виконання завдань в групі. Використання методу «направляючий текст» розвиває такі компетенції: самостійність, здатність до самоосвіти, вміння планувати роботу з виконання завдання, уміння аналізувати, оцінювати результати роботи, комунікабельність, здатність до спілкування, вміння працювати в колективі.

Метод «дидактична професійна задача» передбачає постановку навчальної задачі, наближеної до реальної виробничої ситуації. При цьому студент має можливість проаналізувати достатність наявних знань і здійснити самостійний пошук інформації, якої не вистачає; у нього є необхідність вибору оптимального способу виконання роботи і прийняття рішення. Водночас студент самостійно може проаналізувати успішність досягнення мети і визначити перспективи наступної роботи. Цей метод сприяє розвитку таких компетенцій: самостійність, здатність до самоосвіти, вміння планувати роботу з виконання

завдання, вміння аналізувати, оцінювати результати роботи, комунікабельність, здатність до спілкування, вміння працювати в колективі, відповідальність за прийняте рішення, самопрезентація.

Проектний метод, або «метод проектів» в сучасних умовах розвитку системи підготовки фахівців трансформувався у проектну систему організації навчання, за якої студенти набувають знань, умінь та навичок щодо планування й виконання практичних завдань-проектів.

Узагальнюючи навчальні інноваційні технології, Л. Галіцина зазначає, що «технологічний концепт проектних технологій орієнтує на дієвий спосіб здобуття нових знань у контексті конкретної ситуації та їх використання на практиці» [2, с. 67]. Проектний метод розвиває такі компетенції: вміння оцінювати і аналізувати успішність досягнення мети, вміння точно сформулювати цілі роботи, критичне мислення, здатність до аналізу, самостійність, здатність до самоосвіти, вміння планувати роботу з виконання завдання, комунікабельність, здатність до спілкування, вміння працювати в колективі, відповідальність за прийняте рішення, самопрезентація.

Так, роботу над кожним проектом з «Теоретичних основ електротехніки» рекомендуємо починати з конференції (зборів усієї групи), на якій студенти обирають тему проекту, або ж пропонують її самі. Цьому має передувати вступне слово викладача, під час якого відбувається узагальнення теми, що вивчалася, вислуховуються пропозиції студентів, обговорюються і обирається найцікавіша. Проект поділяється на кілька міні-проектів. Студенти розпочинають роботу щодо збору необхідної інформації та визначення основних напрямів її аналізу. Наступним етапом роботи над проектом є обробка інформації на рівні великої групи та обговорення змісту й форми звіту. Доцільним завершенням проектної роботи є підсумкова конференція, на якій презентується і обговорюється звіт.

Отже, метод проектів передбачає суміщення елементів різних методів: постановка реальної виробничої задачі; необхідність використання знань і досвіду попередніх занять; необхідність планування спільних дій у групі; необхідність вирішення виникаючих проблемних ситуацій; вибір оптимального варіанту виконання роботи; презентація виконаної роботи.

Успіх майбутньої професійної діяльності нерозривно пов'язаний з рівнем розвитку особистісних компетенцій, необхідних фахівцеві в сучасних соціально-економічних умовах (прагнення до успіху, мобільність, активність, впевненість, відповідальність, вміння працювати в команді, відстоювати свою точку зору тощо). Без практичного, максимально наближеного до виробництва вирішення питань студенти неспроможні оволодіти знаннями і практичними вміннями та навичками в тій мірі, в якій це їм буде необхідно у процесі самостійної роботи на виробництві. Завданням викладача – допомогти майбутнім фахівцям набути практичних навичок у вирішенні різних виробничих ситуацій [8].

Для досягнення цієї мети досить ефективним методом є ділові ігри, в ході яких студенти повинні в стислі терміни прийняти оптимальні рішення в спеціально створених виробничих ситуаціях. Ділова гра передбачає суміщення елементів різних методів. У процесі ділової гри формується здатність постановки реальної виробничої задачі, планування спільних дій у групі. Зауважимо, що ділова гра спонукає до необхідності використання знань і досвіду попередніх занять, створює умови для вирішення виникаючих проблемних ситуацій і вибору оптимального варіанту виконання роботи. У ході ділової гри студенти мають можливість презентації виконаної роботи. Ділова гра розвиває такі компетенції: оцінка, аналіз успішності досягнення мети, вміння точно сформулювати цілі роботи, критичне мислення, здатність до аналізу, самостійність, здатність до самоосвіти, вміння планувати роботу з виконання завдання, комунікабельність, здатність до спілкування, вміння працювати в колективі, відповідальність за прийняте рішення, самопрезентація.

Особливої уваги заслуговує навчальна ділова гра, яка передбачає цілеспрямоване конструювання моделі відповідного реального процесу, що імітує професійну діяльність і спрямована на формування професійних умінь і навичок. Наприклад, основна мета при вивченні дисципліни «Охорона праці» полягає в освоєнні нормативно-правового матеріалу в галузі «Автоматика і управління» української системи охорони праці. Для цього студенти повинні вивчити зміст діючого законодавства, а отримані знання, вміння та навички застосовувати для розв'язання практичних завдань. Результативність занять буде залежати від ступеня активізації навчального процесу, від того, наскільки залучений студент в творчу роботу. Варто звернути особливу увагу на те, що викладач повинен пам'ятати, що кожен студент має право на помилку. Студент не повинен боятися висловити свою думку, у нього має бути право вибору шляху до мети. Для реалізації такого підходу рекомендуємо в роботі використовуватися різні способи навчання, такі як систематизація матеріалу, чіткість викладу, проведення навчальних ділових ігор. Активні методи навчання можна комбінувати, поєднуючи їх окремі фрагменти. Наприклад, в проблемну лекцію за темою «Трудовий договір» можна включити фрагмент ділової гри, завершуючи її аналізом конкретних ситуацій. Рекомендуємо навчальну ділову гру, наприклад під час вивчення окремих тем дисципліни «Метрологія і стандартизація», розпочинати з актуалізації опорних знань у вигляді роботи методом ущільненого опитування. Далі варто здійснити підбір джерел для проведення аналітичної роботи. Потім група ділиться на команди, розподіляються ролі. Зауважимо, що при цьому групову діяльність студентів необхідно використовувати максимально активно.

Позитивний ефект має проведення навчальної ділової гри «Мозковий штурм – основа прийняття рішення», коли студенти після вивчення відповідного розділу навчальної дисципліни розробляють варіанти рішень завдань. Закінчена робота демонструється перед аудиторією, що розвиває навички публічного виступу, викликає інтерес аудиторії і призводить до дискусії. Зазвичай обговорення проходить дуже жваво і по ньому можна зробити висновок, як засвоїли студенти навчальний матеріал, адже розвиток мови – важливий фактор в розвитку мислення, що є основою формування конкурентоздатної особистості.

Висновки. Таким чином, на сучасному етапі головне завдання ВНЗ полягає в тому, щоб в порівняно короткий термін у студента були сформовані якості конкурентоздатної особистості і він міг успішно конкурувати на ринку праці. З цією метою рекомендуємо інтенсифікувати навчальний процес за допомогою впровадження інноваційних педагогічних технологій, розробки і впровадження таких форм і методів навчання та такого навчально-методичного матеріалу, які передбачали б цілеспрямований розвиток у студентів розумових здібностей, інтересу до навчальної роботи, самостійності і творчості. Саме активні форми і методи навчання сприяють формуванню у студентів інформаційної бази, здібностей до творчості, практичних навичок.

Перспективи подальших досліджень передбачають відбір і структурування змісту фахових дисциплін на засадах компетентнісного підходу та розроблення інтерактивних методик орієнтованих на формування конкурентоздатності майбутніх інженерів-електриків.

БІБЛІОГРАФІЯ

1. Беспалько В. П. Педагогика и прогрессивные технологии обучения : учебник для студ. пед. вузов / В. П. Беспалько. – М. : ИПО МО России, 1995. – 336 с.
2. Галіцина Л. В. Банк інноваційних педагогічних технологій / Л. В. Галіцина. – К.: Шк. світ, 2012. – 104 с.
3. Гершунский Б. С. Философия образования для XXI века: в поисках практико-ориентированных образовательных концепций / Б. С. Гершунский. – М. : Совершенство, 1998. – 608 с.
4. Коваленко О. Е. Методика професійного навчання : підруч. для студ. вищ. навч. закл. / Олена Едуардівна Коваленко. – Х. : НУА, 2005. – 360 с.
5. Лапин Н. И. Нововведения в организациях (общая часть исследовательской программы) / Н. И. Лапин, А. И. Пригожин, Б. В. Сазонов, Б. С. Толстой // Структура инновационного процесса : сборн. науч. тр. конф. / отв. ред. Н. И. Лапин. – М. : ВНИИСИ, 1981. – С. 5–23.
6. Ничкало Н. Г. Професійна освіта і навчання : проблеми взаємозв'язку з ринком праці / Н. Г. Ничкало // Формування широкої кваліфікації робітників. Вклад ПТО у розвиток трудового потенціалу XXI століття : зб. матер., підгот. у рамках реалізації укр.-нім. проекту «Підтримка реформи професійно-технічної освіти в Україні» / [Ю. Вайс, Н. Ничкало, А. Сімак та ін.]. – Ніжин : Аспект-Поліграф, 2007. – С. 134–138.
7. Сушенцев О. О. Умови формування конкурентоздатності майбутніх електромеханіків у навчально-виховному процесі ВНЗ / О. О. Сушенцев // Педагогіка вищої та середньої школи : зб. наук. пр. – Кривий Ріг : Друк. Р. Козлова, 2014. – Вип. 43. – С. 94–100.
8. Трайнев В. А. Учебные деловые игры в педагогике, экономике, менеджменте, управлении, маркетинге, социологии, психологии : методология и практика проведения : учеб. пособ. для студ. вузов. – М. : ВЛАДОС, 2005. – 303 с.

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

Сушенцев Олександр Олександрович – кандидат педагогічних наук, старший викладач Криворізького національного університету

Наукові інтереси: проблеми підготовки конкурентоздатного фахівця.

УДК 378. 14

ІННОВАЦІЙНІ ПЕДАГОГІЧНІ ТЕХНОЛОГІЇ У ПРОЦЕСІ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНЬОГО ПРОФЕСІЙНО МОБІЛЬНОГО ПЕДАГОГА ПРОФЕСІЙНОГО НАВЧАННЯ У ВИЩОМУ НАВЧАЛЬНОМУ ЗАКЛАДІ (ТЕОРЕТИЧНИЙ АСПЕКТ)

Лілія СУШЕНЦЕВА (Львів)

Стаття присвячена теоретичному обґрунтуванню інноваційних педагогічних технологій у процесі підготовки майбутнього професійно мобільного педагога професійного навчання. Розкрито сутність поняття «педагогічна технологія», яке трактується як система методів, прийомів, засобів і форм організації навчально-виробничого та виховного процесу, об'єднаних єдиною концептуальною ідеєю, метою і завданнями, що забезпечує задану сукупність умов для навчання, виховання, розвитку і набуття досвіду студентами, і гарантоване одержання заздалегідь визначеного позитивного результату. У контексті досліджуваної проблеми інноваційна педагогічна технологія розглядається як упорядкована сукупність дій, операцій і процедур, що забезпечують досягнення прогнозованого й діагностованого результату в постійно змінюваних умовах освітнього процесу. Виходячи з цього положення, одним із шляхів розв'язання завдань формування майбутнього професійно мобільного педагога професійного навчання є пошук і впровадження в освітній процес інноваційних педагогічних технологій, методів активного та інтерактивного навчання. Визначено критерії технологічності педагогічної технології: концептуальність,